

ת"פ 45279/02/18 - מדינת ישראל נגד דוד אטיאס

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45279-02-18 מדינת ישראל נ' אטיאס
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד אטיאס

הנאשם

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 סיפא, אני מודיע בפתח דברי על החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

2. על פי עובדות כתב האישום, כשבוע עובר ליום 7.12.2017, פגש א ל (להלן: המתלונן) בנאשם ליד בית חברו של המתלונן בראשון לציון (להלן: הבית) והעיר לו שרכבו חוסם את חניית הבית. בהמשך נרשם דוח חניה לרכבו של הנאשם.

בתאריך 7.12.2017 בסביבות השעה 15:35 הגיע המתלונן למקום על מנת לבקר את חברו. בנסיבות אלה פנה הנאשם למתלונן ואמר לו, בעודו אוחז בידו בחגורה ומניפה כלפי מעלה: "**אתה בן זונה בגללך אני קיבלתי דוח, אתה תשלם את הדוח ואם לא אני אקרע אותך**".

3. לאורך כל הדיונים שנקבעו בתיק זה, לרבות בדיוני ההוכחות, סירב הנאשם להיות מיוצג על ידי עורך דין ובחר לייצג את עצמו. הנאשם התייחס מספר פעמים למיוחס לו בכתב האישום, ואף נכון היה להודות בעובדות כתב האישום בשני הדיונים שנערכו ביום 28.5.2018 וביום 5.6.2018.

כך, בדיון שנערך ביום 28.5.2018 אמר הנאשם: "אני מודה בזה שקיללתי אותו. יכול להיות שאמרתי איזו מילה אחת או שתיים אני לא זוכר. אני יודע מה היה שם. אני לא צריך לקרוא את כתב האישום". ובהמשך: "...על קללה אני אלך לבית סוהר? ... לא על כל קללה בגלל שיש לי עבר פלילי משטרת ראשון תעשה לי את זה. אז יכול להיות שאמרתי. אם זה

מופיע אז יכול להיות שאמרתי". לבקשת הנאשם, ומתוך תקווה שישכיל להגיע לבית המשפט כשהוא מיוצג, נדחה הדיון בשבועיים.

בדיון שנערך ביום 5.6.2018 אמר הנאשם בפתח הדיון: "אני רוצה לגמור עם זה. אני מודה בעובדות כתב האישום", ובהמשך: "'לאחר שבית המשפט מסביר לי פעם נוספת שכדאי שאהיה מיוצג, אני אומר שאני רוצה להודות ולסיים עם זה. הבעתי צער בחקירה, אמרתי לו שאני בן אדם אחר... לאחר שבית המשפט מקריא לי את כתב האישום אני משיב, סעיף 1 אני מודה. הוא הרשה לי לחנות שם, על זה הריב. אחר כך הוא הזמין את הפקחים, בגלל זה קיללתי אותו והתעצבנתי. סעיף 2, כן אני מודה שאמרתי את הדברים, חגורה זה היה חגורה של הכלב. אני מתבייש בכלל שקיללתי אותו. הכלב היה לידי, החגורה הייתה משוחררת ביד. הוא בגיל של אבא שלי. יכול להיות שאמרתי את המילה אני אקרע אותך, אני לא אלך עכשיו להוכחות בגלל זה. כשבית המשפט מסביר לי, אני אומר אמרתי לו. לשאלה (של בית המשפט - ע.מ) מה אמרתי לו אני משיב, מה שכתוב בכתב האישום, אני אקרע אותו. אבל שבית המשפט ירשום שגם הוא קלל אותי, זה קללות ביני לבינו, לא רק אני אמרתי, גם הוא קלל."

4. הנה כי כן, הנאשם הודה שאמר למתלונן את המלים "אני אקרע אותך". עם זאת, חוסר ההחלטיות בדבריו, עורר בלבי ספק שמא הנאשם הודה מתוך מטרה להביא את ההליך המשפטי לסיומו מבלי שהוא שלם עם הודאתו. לאור טענת הנאשם שהמלל שאמר היה חלק משיח של קללות בינו לבין המתלונן, ומשלא הוכחה כוונתו לאיים, מצאתי שלא לקבל את הודאתו והתיק נקבע לשמיעת ראיות.

5. מטעם המאשימה העידו שני עדים. האחד היה המתלונן, והשני היה חברו של המתלונן, מר שלמה טל (להלן: טל) שנכח אף הוא במקום. כבר בתחילת עדותו הבהיר טל מיוזמתו שכל מה שמסר במשטרה, נאמר לו על ידי המתלונן לאחר האירוע, לאחר ששאל את המתלונן, מיד לאחר ההתרחשות, מה אמר לו הנאשם. למרות שנכח באזור ההתרחשות, הסביר טל שהסיבה לכך שלא שמע במו אזניו את דברי הנאשם הייתה בעיות השמיעה מהן הוא סובל. טל הסביר ששמע את הנאשם צועק, אולם לא הצליח להבין את הנאמר. יש לציין שההבהרה המפתיעה של טל, לפיה כל דבריו מקורם בעדות מפי השמועה, לא בא זכרה בתיק החקירה.

לעניין החגורה, העיד טל שהוא ראה את הנאשם אוחז בידיו בחפץ שנראה כמו חגורה, אולם הוא לא היה החלטי בתשובותיו. משכך אני סבור שלא ניתן להסתמך על דברי טל.

נותרנו, אפוא, עם גרסת המתלונן אל מול גרסת הנאשם.

6. על פי גרסת המתלונן, הנאשם נכנס לחצר הבית שעה שהמתלונן ישב ושיחק שש בש עם מספר חברים, נופף לעברו עם חגורה ואמר לו "אתה תשלם את הדוח שקיבלתי". מששאל המתלונן את הנאשם מדוע עניין הדוח קשור אליו, הרים הנאשם את ידיו ונופף בחגורה (פרוט' עמ' 9 ש' 25-31). בהמשך תיקן המתלונן במעט את גרסתו ואמר שרק בשלב בו נופף הנאשם בחגורה, הוא נכנס לחצר. המתלונן תיאר חילופי דברים בינו לבין הנאשם, כאשר בשלב מסוים אמר הנאשם למתלונן שאם הוא מאיים עליו הוא ילך למשטרה. בשלב זה התקרב הנאשם אל המתלונן ונעצר על ידי אנשים שנכחו במקום. הנאשם אמר למתלונן "אם אתה תתלונן אני אשב עליך מאסר", והמתלונן השיב לו שלאור דבריו של הנאשם, עתה הוא ילך למשטרה בוודאות.

אציין שנוסח זה של האיום לא הוכנס לכתב האישום, אולם מקריאת עדותו של המתלונן במשטרה עולה שהוא מסר גרסה זוהי לחוקריו בזמן אמת, כך שאין מדובר בעדות כבושה.

לדברי המתלונן לא הוא האדם שהזעיק את יחידת הפיקוח העירוני או את המשטרה בגין חניית הרכב, אלא בעל עסק קרוב.

לאחר שהמתלונן לא הזכיר בעדותו את נוסח האיומים כפי שמופיעים בכתב האישום, התבקש פעם נוספת לתאר את דברי הנאשם, וחזר על דבריו לפיהם הנאשם אמר לו ש"אם תלך אני אשב עליך מאסר" (פרוט' עמ' 10 ש' 21). רק לאחר שרוענן זכרונו של המתלונן, השיב שהנאשם אמר לו: "אני אקרע אותך".

7. בגרסתו של המתלונן נמצאו פערים ותהיות המובילות למסקנה שהמתלונן לא דיין בתיאורים שמסר לגבי האירוע. להלן אביא מספר דוגמאות.

א. טל העיד, כאמור, על כך שמסר במשטרה דברים ששמע מהמתלונן. לדידה של המאשימה, גם אם לא ניתן להסתמך על דבריו של טל כעדות ישירה, הרי שניתן עדין לתת לעדות משקל נוכח העובדה שטל שמע מהמתלונן את המלים שהוטחו בו על ידי הנאשם מיד לאחר האירוע. אין בידי לקבל טענה זו. טל העיד ביושר על כך שלא שמע במו אזניו את הנאמר, אולם במספר מקומות בעדותו אף טען שהונחה על ידי המתלונן מה למסור במשטרה (ראו לדוגמא פרוט' עמ' 15 ש' 1). משנשאל טל למה התכוון שאמר שהמתלונן הנחה אותו, הסביר ש"אבנר" (המתלונן) אמר לי מה הוא (הנאשם) אמר" (פרוט' עמ' 15 ש' 7). ואולם, בהמשך, שב טל וטען שהמתלונן הנחה אותו מה לומר (פרוט' עמ' 16 ש' 15). משנשאל מדוע אמר במשטרה את מה שהמתלונן אמר לו להגיד, השיב שדווקא אמר לחוקרים שעדותו מבוססת על הדברים ששמע מהמתלונן, אולם החוקרים לא רשמו זאת (פרוט' עמ' 16 ש' 25). על אף ההסבר שמסר, השימוש החוזר של טל במילה "הנחה" מעורר חשד שמא טל התבקש על ידי המתלונן למסור גרסה התואמת את גרסתו.

ב. מדברי המתלונן מתקבל הרושם שהוא הרגיש מאוים בעיקר מ"שפת הגוף של הנאשם" ולא דווקא מדברי האיום שהופנו כלפיו. כך למשל השתמש המתלונן במלים "רוח ההתנהלות שלו מולי בעקבות הדוח שקיבל הייתה מאיימת מאד, במידה ולא אשלם את הסך של 250 ₪ יאונה לי רע לכאורה ככה הרגשתי. מילה מילה לא זוכר בדיוק" (פרוט' עמ' 10 ש' 31 - עמ' 11 ש' 1). במלים אחרות, מבין שלל מעשיו של הנאשם באירוע, נחרטו בזכרונו של המתלונן דווקא מעשיו הפיזיים של הנאשם ולא המלים בהן השתמש. באופן לא מפתיע, גם הנאשם עצמו, לא שלל את האפשרות שלא זכר חלק מהמילים שאמר, אולם לדבריו המלים נאמרו כחלק מחליפת קללות בינו לבין המתלונן.

ג. בעדותו תיאר המתלונן שביום האירוע הוא ישב בחצר הבית ושיחק שש בש עם חבריו כאשר לפתע נכנס הנאשם לחצר ואיים עליו תוך שהוא אוחז בחגורה. ואולם, בהודעתו במשטרה, טען המתלונן דברים אחרים: "היום לפני שעה בערך אני עבר(תי) ליד אותו חצר ואז ראיתי שם את דוד אטיאס, הוא פנה אלי ואמר לי..." (נ' 1 ש' 7). גם אם אין מדובר בסתירה היורדת לשורש העניין, הרי שכאשר מדובר בכתב אישום המבוסס כל כולו על דיוק דבריו של המתלונן, ובשעה שאי דיוק זה מצטרף לאי דיוקים נוספים

בעדותו, נשאלת השאלה עד כמה ניתן לבסס הכרעה על דבריו בלבד.

ד. עוד עולה מדברי המתלון במשטרה שבמקום נכח טל וכן אדם נוסף "שעצר את דוד", אותו הוא לא מכיר (נ/1 ש' 11-12). גם גרסה זו של המתלון עומדת בסתירה לדבריו בבית המשפט לפיהם במקום נכחו מספר אנשים ששיחקו שש בש (פרוט' עמ' 9 ש' 25), כאשר הדעת נותנת שאדם המשחק שש בש עם אדם אחר בחצר בית פרטי מכיר אותו אדם, או לפחות יודע כיצד ניתן לאתר. חרף האמור, בחר המתלון מסיבותיו שלו למסור את שמו ואת מספר הטלפון של טל בלבד.

טל, כאמור, מסר שבמקום נכחו מספר אנשים, אחד מהם אדם בשם "ערן", אותו זיהה הנאשם כבן אחיו של המתלון. אציין שהנאשם ביקש לדחות את המשך פרשת ההגנה על מנת לנסות ולאתר את אותו ערן, אותו הוא מכיר ואף מחשיב אותו כאדם אמין, אולם הדבר לא עלה בידו. למותר לציין שככל שהמתלון היה מציין כבר בשלב החקירה שבמקום נכחו אנשים נוספים ומציין את שמם, ניתן היה לגבות מהם הודעה בזמן אמת. למרבה הצער, ומסיבה השמורה עמו, בחר המתלון לנהוג אחרת.

ה. המתלון סתר את עצמו גם בנקודה נוספת, כאשר טען תחילה שהוא אינו יודע מי התקשר לפיקוח או למשטרה (פרוט' עמ' 10 ש' 13-14), אולם מיד לאחר מכן טען ש"בעל הנכס" הוא זה שפנה למשטרה או לעירייה (ש' 15-18).

ו. במהלך חקירתו הנגדית של המתלון, חשף הנאשם עובדה מפתיעה לפיה אחיו של הנאשם מרצה עונש מאסר עולם על רצח אחיינו של המתלון. לדברי המתלון הוא לא היה מודע בזמן אמת לעובדה זו. גם אם כך הם פני הדברים, וגם אם המתלון גילה פרט זה רק במהלך החודשים שחלפו מאז האירוע ועד מועד עדותו בבית המשפט, תמוהה בעיני העובדה שהוא לא סיפר על כך מיוזמתו במהלך עדותו בבית המשפט. גם אם אין מדובר בפרט שיש לו קשר ישיר למשפט, הרי שהוא מצטרף לרושם שנוצר בלבי לפיו המתלון לא סיפר את כל הידוע לו על אודות האירוע.

8. אל מול גרסת המתלון עמדה גרסת הנאשם, שעל אף שהיא אינה חפה מקשיים, מצאתי שהיא אינה נופלת מגרסת המתלון. ניתן אף לומר שבחלקים מסוימים, כמו למשל בתיאור תחילתו של האירוע, היא עדיפה על גרסת המתלון, בהיותה הגיונית, בהירה ועקבית.

לדברי הנאשם הוא הגיע למקום עם רכבו על מנת לקנות אוכל לבתו שחזרה מהבסיס ונתקע עם הרכב בסמוך לבית. הנאשם הסביר שנעזר באדם אחר על מנת לדחוף את רכבו התקוע והחנה את הרכב בסמוך לבית. לדבריו, המתלון יצא מהבית (שהנאשם הגדירו כ"וילה"), ושאל אותו מדוע הוא מחנה את רכבו במקום שכן הוא חוסם את החנייה, זאת באופן שיצר אצל הנאשם את הרושם שמדובר בביתו של המתלון. לדברי הנאשם הרכב חנה במקום בו היה סימון של חניה אולם לא הייתה כניסה לחניה, ובכל מקרה באופן שאינו חוסם את שער החניה שנפתח כלפי חוץ. לטענת הנאשם, משהסביר למתלון שהוא מחנה את הרכב עד להגעת גרר למקום, אישר לו המתלון לחנות שם, שכן אלמלא כן היה, לדבריו, דוחף את הרכב "שני מטר" נוספים על מנת להימנע מריבים ומדוחות. משגילה הנאשם שקיבל דוח, הודה שכעס על המתלון, ואף קלל אותו, נוכח העובדה שחשב שהוא האדם שהתלון עליו בפני הרשויות. נוסף על כך הודה הנאשם שאחז ברצועת כלבו, עמה יצא מהרכב, בעוד הכלב מסוג פיטבול נשאר ברכב. לדברי הנאשם הוא מדבר "עם הידיים", כפי שניתן היה להבחין אף באולם בית המשפט, ומכאן שלא מן הנמנע שהמתלון ראה אותו מנופף ברצועת הכלב

בשעת המריבה ביניהם. לדברי הנאשם הוא לא היה מאיים על אדם מבוגר בגילו של אביו. עוד הבהיר הנאשם שהוא עמד במרחק רב מהמתלונן, לא התקרב אליו, אלא צעק לו מרחוק שהוא "אדם רע", תוך שקלל אותו.

גרסת הנאשם לפיה יצא מהרכב כשהוא אוחז ברצועת הכלב, אותה התיר בשעת הנסיעה, הינה הגיונית, שכן סביר להניח שברגע שיצא מהרכב, ביקש לקשור את כלבו טרם הוצאתו מהרכב. לפיכך, לא ניתן לטעון שהנאשם יצא עם הרצועה במטרה לאיים על המתלונן. בהקשר זה מקובלים עלי אף דברי הנאשם לפיהם לו התכוון לאיים על המתלונן, היה מוציא מהרכב את כלב הפיטבול שלו.

במהלך החקירה הנגדית התבקש הנאשם להסביר מדוע ביקש להודות בעובדות כתב האישום בשתי הישיבות שקדמו לדיון ההוכחות, והסבריו, המבוססים על ניסיון העבר שלו, אינם תלושים בעיני. הנאשם הסביר שביקש לסיים את ההליך המשפטי כמה שיותר מהר. לאור העובדה שבעבר ריצה עונשי מאסר ממושכים, ומכאן שסביר שהורשע בעבירות חמורות, לא ייחס חשיבות לעבירת איומים ולא חשב שיקבל בגינה עונש משמעותי.

סוף דבר

9. לאחר ששמעתי את עדות המתלונן ואת עדות הנאשם, מצאתי שקיים ספק בשאלה האם הנאשם אכן אמר את המלים "אני אקרע אותך", המהוות את לב לבו של כתב האישום. ככל שהמלים נאמרו, והנאשם לא שלל את האפשרות שנפלטו מפיו מלים אותן הוא לא זוכר ושאותן הגדיר כ"קללות", ספק בעיני עד כמה הן נאמרו בכוונה לאיים, כלומר, בכוונה לפגוע שלא כדין בנאשם בכוונה להפחידו או להקניטו, בפרט כאשר תמונת המצב בכל הנוגע לנסיבות אמירת המלים, כפי שתוארה על ידי המתלונן, נותרה לא ברורה. הנאשם הודה שכעס על המתלונן וקלל אותו, אולם לא התקרב אליו. כפי שהובהר, במספר נקודות על רצף האירועים מצאתי את גרסת הנאשם כגרסה סבירה יותר מגרסת המתלונן. אם אוסיף לכך את התהיות שעלו מגרסת המתלונן, הרי שנותר בלבי ספק אשר לאשמתו של הנאשם.

10. נוכח כל האמור מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשע"ט, 21 נובמבר 2018, במעמד הצדדים